

El Roger Mas més essencial enlluerna Manresa

El cantautor de Solsona estrena les cançons del disc 'Irredempt'

Crònica

ANTONI RIBAS TUR
MANRESA

La Fira Mediterrània de Manresa és territori de sorpreses, i ahir a la nit hi van actuar dos artistes en registres allunyats dels seus camins més habituals: la *performer* Sònia Gómez es va deixar portar per la potència de la música i la dansa d'arrel de les Terres de l'Ebre a *A vore*, creat juntament amb el grup de jazz Astrio, el cantant Pere Gumbau i l'instrumentista Pau Puig. Mentre tocaven i ballaven a la plaça que hi ha al davant del Kursaal, Roger Mas hi arribava per estrenar-hi, poc després, el seu nou disc, *Irredempt*, interpretat només amb la seva guitarra. Ella va entusiasmar el públic que es va congrega davant el teatre i Mas es va posar el públic a la butxaca.

"¿No trobeu a faltar la Cobla Sant Jordi?", va preguntar al públic després de tocar un dels seus temes més coneguts, *El dolor de la bellesa*, que va agafar més volada amb la col·laboració del grup. La veu del cantautor

de Solsona es va començar a sentir a les fosques. Cantava *Caminant*. Quan els llums es van encendre, amb una llum tènue, se'l va poder veure d'esquena al públic, reflectit en els nou miralls de l'escenografia de Lluís Danès que l'acompanya. "Aquesta és una nit molt especial per a mi perquè mai ens havíem pres tan seriosament això d'estar sol amb la guitarra -va explicar-. Dins nostre no estic segur que hi hagi una sola persona. Per simplificar-ho faig alguns temes com converses a dues bandes, però és mentida".

Una gran sala molt íntima

El segon tema de la nit va ser *Aquell llac* i el va seguir *Lo comte Arnau*, l'adaptació d'un poema de Verdguer. Va continuar amb *Una fina capa de cendra*: "Unes copes, un poc de fum. / Una làmpara vermella i flai-xos de tele muda a les parets / aquí davant el foc". L'aforament del Kursaal és de prop d'un miler de persones, però no se sentia ni una estossegada, el públic semblava estar en la intimitat del menjador que apareix al tema. De la comoditat d'una casa, amb *Pols de ninfa* va saltar a un territori fantàstic i "un lluminós paradís", cosa que també es podria dir de

l'elegància de l'escenografia i l'encert dels canvis de la il·luminació, de Joan Teixidó.

"Fa molts anys vaig escriure una cançó sota una alzina en un prat del nord del Solsonès. Aleshores em semblava que tot era complicat. Ara també ho és, però tant és. Pensava que el món es podia ensorrar més enllà de l'horitzó i que podia començar una cosa nova i bonica en bona companyia". Roger Mas va presentar així un dels seus grans èxits, *I la pluja es va assecar*, i va continuar amb *Mort als somnis* i més temes d'*Irredempt* com el que obre el disc, *La margerà*, un brevíssim tractat sobre la vida en societat i que és el primer senzill, i *Ella té un cel als ulls*, moment en què va recordar la seva solitud d'estudiant quan va fer un Erasmus.

El tram final va arrencar amb *El rei dels verns* i, després de donar les gràcies al seu equip i al públic -que li permet seguir fent "el paperina amb una guitarra"-, Mas va acabar amb *El rei de les coses* i *El Calavera*. Als bisos va encendre el públic amb *Oda a Francesc Pujols* i el va amansir amb *La lluna*. —

Roger Mas, reflectit en els nou miralls de l'escenografia de Lluís Danès que el va acompanyar ahir a l'estrena del seu nou disc, *Irredempt*, que presenta sol acompanyat només de la seva guitarra. JOSEP TOMÀS